

Avanç editorial ►

La història del .cat

Jo tenia la idea i sabia com havia de fer-ho, però això no podia ser el domini d'Amadeu Abril. Si no hi hagués hagut interès al darrere per part de la comunitat i no s'hagués pogut presentar una candidatura amb el suport de la societat catalana, el .cat no hauria tirat endavant», relata aquest prestigiós advocat barceloní impulsor del projecte. El 2001, Abril va entrevistar-se amb Jordi Alvinà, que aleshores ocupava el càrrec de director general de Radiodifusió i Televisió de la Generalitat de Catalunya. La trobada entre Abril i Alvinà, també advocat de formació, va ser determinant, gairebé una confluència miraculosa. Alvinà la descriu així:

«Un dia es va presentar al meu despatx un tal Amadeu Abril, que es presentava com a advocat, especialista en dominis d'internet i impulsor del .ct, que no havia reeixit. Havia passat per uns quants despatxos de la Generalitat plantejant la necessitat d'un domini per a Catalunya i per al català, però ningú no li feia cas. A mi, com a director general de Radiodifusió i Televisió, em tocava dir-li que s'havia equivocat de porta, però justament jo m'hi estava dedicant voluntàriament. Li vaig dir que en parléssim perquè precisament estava ficat en aquest tema.»

Amadeu Abril és alt i gros, molt sovint duu barret, vesteix còmode, allunyat de l'estètica estereotipada de l'advocat amb vestit impecable i engominat, i desprèn una quantitat d'informació per minut absolutament desbordant. És un geni, vaja. Però al l'Alvinà elegant i encorbatat, alt càrrec de l'administració, aquell llamp d'home li va causar una sensació estranya:

«La seva figura és una mica estrafolària. Em vaig preguntar si era seriós o si era un il·luminat d'aquells que tenen la solució per a resoldre la fam al món.»

En acabar la reunió, al director general de la Generalitat li va faltar temps per despenjar el telèfon i trucar a Manel Sanromà, que era president del Capítol Català de la Internet Society (ISOC-CAT), a qui havia conegut pocs mesos abans a partir de l'experiència comunitària de Tinet.org, a Tarragona i de la qual parlarem

FITXA

«NACIÓ.CAT»

Autor: SAÜL GORDILLO
Editorial: MINA
Pàgines: 134
Preu: 13 €

Nació.cat narra els fets que van portar a aconseguir el .cat, el primer domini d'internet que representa una comunitat lingüística. Un èxit possible gràcies a l'impuls de milers de ciutadans i a la complicitat d'algunes institucions. *Nació.cat* també analitza el paper dels Països Catalans a la xarxa i deixa clar que és clau apostar-hi pel futur del país.

Saül Gordillo

(Calella, 1972) és director de l'Agència Catalana de Notícies (ACN). Ha dirigit les edicions d'*El Punt* al Maresme i Rubí i ha estat redactor en cap d'aquest diari a Barcelona. L'estiu del 2004 va crear un bloc a internet que s'ha convertit en un dels diaris personals en català més visitats (www.saul.cat).

més endavant.

«Manel, m'ha vingut a veure un paio que es diu Amadeu Abril proposant-me que l'ajudi a muntar un domini», li va dir. I en Sanromà va ser taxatiu: «Fes-li cas, sap de què va.»

Aquella primera reunió va ser determinant i molt fructífera, perquè va propiciar el pas següent, un dinar posterior al Senyor Parellada, convocat per Alvinà. Entorn d'una taula en aquest restaurant del carrer Argenteria de Barcelona es va articular un trident totalment ofensiu: Amadeu Abril, que coneixia l'ICANN a la perfecció i era expert en registre de dominis; Jordi Alvinà, que era l'home de les noves tecnologies al govern de CiU i precisament llavors buscava la fórmula per millorar la posició del català i de Catalunya a internet, i Manel Sanromà, pare de la comunitat Tinet.org, amic personal de Vinton Cerf, president del Capítol Català de la Internet Society i, posteriorment, director de l'Administració Oberta de Catalunya. L'esquema era aquest: dos *cracks* amb contactes a l'ICANN i a la Internet Society lligats per un polític, Jordi Alvinà, que amb el temps accediria a la secretaria de Telecomunicacions i Societat de la Informació, en l'època en què Jordi Pujol va promocionar el seu delfí, Artur Mas, com a conseller en cap.

Alvinà, amb carnet de Convergència però provinent d'una militància antifranquista al PSUC, proporcionava el suport públic a l'operació que s'estaven empescant. Sobretot garantia el finançament, però també obria totes les portes que calgués perquè l'Associació puntCAT aconseguís un coixí cívic i institucional important. Un coixí de luxe, possiblement sense precedents —o amb el precedent del Congrés de Cultura Catalana—, com es desprèn de la llista que es reproduïx en aquest llibre, amb les noranta-vuit entitats adherides a puntCAT.

Tot això succeïa el 2001, però un any abans Jordi Alvinà havia començat a fer gestions des del govern per intentar millorar el posicionament i la presència del català a la xarxa.

Alvinà i Santiago Miralles,

responsable de la branca digital de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió (CCRTV), havien viatjat plegats a Amsterdam per reunir-se amb representants de Forrester, una important consultora nord-americana de tecnologia i negocis a internet. Duïen sota el braç el projecte d'un portal que agrupés totes les pàgines web en català. Però els nord-americans i europeus que els van atendre van ser contundents:

«No serveix per a res», els van dir. «A vosaltres el que us interessa és un domini, no sabem quin, però un domini. Us serà molt complicat d'aconseguir-lo, però amb molta insistència l'acabareu tenint.» Alvinà recorda una altra aportació de Forrester: «També ens van aconsellar que, mentre no tinguéssim el domini propi, havíem de promoure un correu electrònic ciutadà, que ens identificués a la xarxa com a catalans. Ens van suggerir que utilitzéssim la denominació *catalonia* per al correu massiu i popular, perquè era el nom del nostre país en llatí, però també en anglès, i això el faria molt identificable.» Aquest correu es posà en marxa el 2002 a través de l'Administració Oberta de Catalunya.

Amb aquests consells previs de la prestigiosa consultora nord-americana i amb l'apat al Senyor Parellada, en què semblava que hi havia sintonia personal entre els tres comensals, Alvinà va voler parlar amb Artur Mas per explicar-li que havia conegut dos catalans situats en llocs estratègics de la xarxa, un al *board* de l'ICANN i l'altre, al de l'ISOC, i que es proposaven aconseguir «un domini per a Catalunya». L'aleshores conseller en cap i virtual candidat a la presidència de la Generalitat va preguntar a Alvinà com ho veia ell: «És complicat, però ho hem d'intentar», va respondre. Artur Mas va donar permís al director general perquè anés fent, i aquest el mantingué informat. A partir d'aquell moment, Alvinà s'havia fet una composició de lloc per procedir al que ell anomena ara «la formació d'un grup bolxevic: una avantguarda altament ideologitzada dirigint les masses». «Tres persones vam muntar aquest invent», recorda.

En una segona trobada del tri-

dent, Amadeu Abril, amb el xip de l'ICANN ficat al cap, va advertir els seus companys d'equip que calia apartar els polítics per evitar enrenou. El suport del govern, en aquell final d'etapa pujolista, era una fulla de doble tall, perillosa. «Algun partit polític hauria pogut utilitzar el .cat com a arma electoral, i llavors no hauria acabat bé. Amb debat públic i baralles polítiques, l'ICANN hauria tingut la magnífica excusa de respondre'ns que no aprovava el domini fins que tothom hi estigués d'acord», interpreta Abril, aduint un precedent de l'any 2000 amb el domini .travel. En aquella ocasió, els membres de l'ICANN van rebre 7.000 correus electrònics d'agents de viatges nord-americans contraris al .travel, i el domini no va prosperar en aquell procés. Per tant, calia molta discreció amb un projecte tan sensible, especialment quan a l'Estat transcorria la segona legislatura d'un José María Aznar que havia deixat de parlar català en la intimitat i anava molt envalentint amb la majoria absoluta del Partit Popular. Era clar que la Generalitat de Catalunya hi havia de ser, en l'invent, però al darrere.

Amb tot això ben clar, ara tocava començar la partida. Qui va llançar formalment la proposta va ser Manel Sanromà, a la Internet Society. Com a cap visible del Capítol Català d'aquest organisme, el tarragoní va haver de suar de valent en tres reunions internes per convèncer els membres de l'entitat que presidia. Finalment, però, hi va haver carta d'ISOC-CAT adreçada al govern. Aquest paper era el tret de sortida, i qui millor per signar-lo que un amic personal de Vinton Cerf, president de l'ICANN i figura d'internet admirada mundialment, un home influent al Partit Demòcrata nord-americà, que hauria estat escollit secretari d'Estat de Societat de la Informació si finalment Al Gore hagués superat George W. Bush en aquell renyidíssim recompte de vots de les eleccions presidencials, precisament a l'estat de Califòrnia. Amb Gore, Vinton Cerf hauria estat *ministre* de la potència més gran del món. Sense Bush a la presidència, com haurien canviat també les coses per als Estats Units...